

Konja brž vpreže v voziček, sestrica Pavlica mora pa sestri v voz, on pa vzame v levo roko vajeti, v desnico pa bič in — hi!

Bič je izprva pogosto padal po konjičku. Ko je pa sestrica Ivančku povedala, da za pridnega konja ni treba biča, ga pa Ivanček ne rabi več. Ko je pa vožnje dovolj, pa naloži na voz razne izgrače in jih prevaža iz kraja v kraj. Govori pa s konjem kakor z umnim bitjem. In ko ga konj tako vdano gleda z rjavimi očmi, je Ivanček preverjen, da ga konjiček ume. Dà, prav ponosen je Ivanček, da ima takega konja.

V mraku mu mora pa atek pripovedovati po-vesti; a najljubše so mu takšne — o konju.

Smili se pa našemu Ivančku vsaka žival. Ker je usmiljen do živali, bo gotovo usmiljen tudi do ljudi. In ljudje bodo usmiljeni z njim. »Blagor usmiljenim, ker bodo dosegli usmiljenje«, je zatrdil sam Bog.

Jernej Popotnik:

Žaba na vrbi.

(Basem.)

Na vrbo je prilezla žaba. Še nikoli v življenju ni bila tako visoko. Zato se je od veselja in objestnosti široko napihnila in pričela na vse pretege kvakati, da bi obrnila pozornost nase.

»Kaj se toliko napihuješ, sirota uboga?« jo vpraša oven, pasoč se z ovcami na travniku pod vrbo.

»Ti izprašuješ?« se začudi žaba. »Ali ne vidiš, kako sem visoko? Večje umetnice v plezanju ni, kakor sem jaz, slavna gospodična žaba... Z nobeno kraljico in cesarico zdaj ne menjam!«

»Za enkrat si visoko, to je res,« reče oven. »Ali samo malo naj zapiha veter, samo malo naj se strese vrba — in na tleh boš, ošabnica, kakor si dolga in široka.«

»Tega pa že ne doživiš nikoli, pa če nastane še tako hud vihar!« In še bolj se napihne žaba. »Jaz ostanem tu na vrbi za vse večne čase. Kraljevala bom tu gori in se smejala vam, ki ste primorani, da lazite po tleh in ne morete s tal nikamor v višino!«

Oven nekoliko pomisli, potem pa veselo za-bleja:

»Jaz ti pa rečem, žaba, da boš še danes na tleh, da bo še danes konec tvoje slave!«

»Nikoli, pojdi kam!« vzklikne žaba. »Le poglej, kako lepo sije solnce, kako sijajno brezvetrno vreme imamo... Ti pa blebetaš o nekakšnem viharju, čudak...«

Oven poskoči:

»Ne verjameš, napihnjenost žabja? Pa boš takoj videla, da ne lažem. Takoj boš na tleh, še to uro, to minuto!«

In se zakadi neutegoma z vso silo v vrbo, da se šibko drevesce zamaje od korenin do vrha — a žaba odleti z veje, da niti sama ne vé, kdaj in kako.

»No, ali se ni zgodilo tako, kakor sem rekel? Ali bo zdaj konec tvoje ošabnosti?« povpraša oven na tleh ležečo žabo.

A žaba debelo buli, vzmigava na trati s polomljenimi kraki, kakor bi si hotela obrisati solze na licih, in žalostno zakvaka:

»Pa to vendar ni bil nikak vihar, bratec . . . Vse to je napravila le tvoja zavist, tvoja hudobija!« — —

O puhlih domišljavcih in ošabnežih pravimo še dandanes, da se napihujejo kakor žaba na vrbi.

Ksaver Meško:

Otrokova večerna molitev.

Ves trudni svet zdaj k počitku gre,
in tudi jaz bodem legel k pokoji,
a prej enkrat še sklenem roke,
o nagni, Gospod, molitvi se moji:
Za dan današnji hvala ti bodi,
ves dan si me čuval in vodil povsodi,
na duši, telesu si me varoval
in jed si potrebno, obleko mi dal —
zahvala za vse tisočera ti bodi!
A tudi ponoči še me varuj.
Nad hišo našo ti zvesto čuj.
Varuj mi očeta, varuj mi mamo,
ki trudila danes spet sta se z mano,
in vse, ki so danes mi dobro storili,
ki so me v ljubezni in s trudom učili.
Naj v tebi, Oče, vsi srečno zaspijo,
ob posteljah angelci naj jim stojijo.
Naj jutri zdravi vsi se zbudimo,
na delo spet veseli hitimo
in tebe, Oče, iznova častlmo.

